

For det andet ønskes der Lempelser i Gældsbetalingerne, og for det tredje ønskes der friere Adgang til Vareudveksling som Middel til at lette eller muliggøre Transfereringer af Rente- og Amortisationsbetalingerne. Debitorerne henviser her til de katastrofale Virkninger af Prisfaldet paa deres Udførselsprodukter, hvilke har faaet Realværdien af deres Gældsbetalinger til at stige overordentligt, samtidig med, at Størstedelen af de til Raadighed værende Valutatilgange er medgaaet til Gældsbetalinger.

Det afgørende Indlæg fra Kreditorside blev fremsat af den britiske Delegation, hvis Leder, Finansminister *Neville Chamberlain*, i en stor Tale optrak Hovedlinierne i Storbritanniens Standpunkt. Han understregede heri, øjensynlig for at undgaa enhver Misforstaaelse, at der ikke var Tale om ny Udlaansvirksomhed, men alene om Reguleringen af bestaaende Gældsforhold. Han fremhævede den store Betydning af, at Debitorlandene anstrengte sig for at opfylde deres Forpligtelser. For den fremtidige Udlaansvirksomhed vilde det være afgørende, om man kunde undgaa at skade Tilliden til de paagældende Lande. Aftaler om Ændring i Gældsforholdene maatte træffes under denne Synsvinkel. De maatte endvidere være af midlertidig — ikke af varig — Karakter. En varig Ordning kunde, hvis de økonomiske Forhold ændrede sig afgørende, bringe Debitorerne ufortjente Begunstigelses paa Kreditorernes Bekostning.

Finansminister Chamberlain tog derefter udførligt Standpunkt til de af Debitorlandene fremsatte praktiske Forslag. Fra engelsk Side kunde man anbefale Tanken om Oprettelse af Kreditororganisationer, men det maatte være frivillige Organer, saaledes som man gennem mange Aar havde haft dem i England. Han maatte bestemt tage Afstand fra Tanken om at skabe Organer, der med bindende Virkning kunde træffe Aftaler paa alle Kreditors Vegne. Ligeledes maatte man se bort fra at give almindelige Regler om de Metoder, der kunde bringes i Anvendelse ved Regulering af bestaaende Gældsforhold. Han advarede i det hele taget mod Gennemførelse af alt for komplicerede Planer og tog Afstand fra Tanken om Oprettelse af et Voldgiftsorgan med Myndighed til at træffe Afgørelse. Derimod afviste han ikke Tanken om Oprettelse af en Slags raadgivende Voldgiftsorgan, som kunde yde Bistand til Opnaaelse af Enighed i Tilfælde af Uoverensstemmelse, og han henviste i denne Forbindelse til allerede bestaaende Ekspert-Organer saasom Folkeforbundets Finanskomit .

Det kan som Helhed siges, at den efterfølgende Debat om Gældsspørgsmaalet i et Underudvalg viste ret nøje Tilslutning fra andre Kreditorlande til de af Finansminister Chamberlain fremsatte Synspunkter. Kreditorlandene kunde kun indenfor meget snævre Grænser give de af Debitorlandene fremsatte Fordringer deres Tilslutning, og Kreditorlandenes Holdning overfor Krav om Lempelser i Gældsbyrden maa i det hele taget siges at have været yderst forsigtig og forbeholden. Det var af den største Vigtighed for Kreditorlandene, at det blev fastslaaet, at Debitorerne ikke ensidig kunde ændre Laanekontrakterne, og at eventuelle Lempelser i Gældsbyrden blev gennemført saaledes, at den almindelige Tillid til de paagældende Værdipapirer ikke blev rokket. Fra Debitor-Side var man ikke tilfreds med de Indrømmelser, som Kreditorlandene under denne betingede Form var villige til at gøre; men det lykkedes paa den anden Side ikke Debitorlandene at faa Kreditorlandene bragt til at afvige fra den Linie, paa hvilken de fra første Færd havde indstillet sig. Det eneste, Debitorlandene opnaaede, var maaske en Svækkelse af Formuleringen af de Forpligtelser, som maa paahvile Debitorerne.

Med Hensyn til det tredje Spørgsmaal, som Debitorlandene havde rejst, var der stillet et Forslag fra græsk Side, som imidlertid var blevet henvist til den økonomiske Kommission, og som derfor ikke blev gjort til Genstand for Behandling indenfor den monetære og finansielle Kommission. Spørgsmaalet om Lettelse af Transfereringen blev derfor ikke behandlet under Debatten.